

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1787/2022
20.12.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Цакула и Јелене Ивановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Кукурековић, адвокат из ..., против тужене Општине Штрпце, чији је пуномоћник Драган Вељковић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4562/2021 од 02.12.2021. године, у седници већа одржаној 20.12.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија тужиоца, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 4562/2021 од 02.12.2021. године, тако што се жалба тужене **ОДБИЈА** као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Лесковцу П1 308/20 од 08.07.2021. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да на име трошкова ревизијског поступка исплати тужиоцу 18.000,00 динара, у року од петнаест дана од дана пријема отправка пресуде.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 308/20 од 08.07.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете у висини разлике између минималне зараде и исплаћене зараде, за период од 01.03.2017. до 01.01. 2020. године, исплати укупан износ од 44.497,43 динара у појединачно опредељеним месечним износима наведеним у том делу изреке, са законском затезном каматом од последњег дана у месецу за претходни месец до коначне исплате. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према закључку Владе Републике Србије 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, за период од 01.03.2017. до 01.01.2020. године, исплати укупан износ од 21.310,25 динара у појединачно опредељеним месечним износима у том делу изреке, са законском затезном каматом од последњег

дана у месецу за претходни месец до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 58.504,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 4562/2021 од 02.12.2021. године, ставом привим изреке, преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му, за период од 01.03.2017. до 01.01.2020. године, исплати накнаду штете у висини разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде и разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према закључку Владе Републике Србије 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2018. године, све у појединачним месечним износима означеним у изреци пресуде са законском затезном каматом на те износе почев од последњег дана у месецу за претходни месец до коначне исплате. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужена је доставила одговор на ревизију, којим је оспорила ревизијске наводе тужиоца и предложила да се ревизија одбије као неоснована. Трошкове је тражила.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 88/18 и 18/20) – у даљем тексту: ЗПП и утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био, на основу решења тужене од 01.05.2006. године и 26.03.2019. године, у радном односу код тужене и распоређен на пословима и задацима вишег референта са коефицијентом за обрачун и исплату плате од 8,85, која се на основу решења од 26.03.2019. године увећава по основу сложености и одговорности послова за додатни коефицијент у висини од 1,20, што укупно износи 10,05. Тако утврђена зарада тужиоца, која је била мања од минималне зараде, увећана је за 50% због радног ангажовања на Косову и Метохији (тзв. косовски додаток) у складу са Закључком Владе Републике Србије 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године. На основу налаза и мишљења вештака економско – финансијске струке утврђена је тражена разлика зараде између минималне зараде и основне зараде која је тужиоцу исплаћивана без увећања по Закључку Владе за поједине месеце спорног периода у износу од 44.497,43 динара, као и висина разлике на име „косовског додатка“ обрачунатог на зараду у висини минималне зараде и исплаћеног тужиоцу у утуженом периоду која износи 21.310,25 динара. Тужилац је прецизирао своје тужбене захтеве према овој варијанти налаза и мишљења у погледу разлика зараде и увећања по основу закључка Владе.

На основу утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиоца за тражену исплату разлике између минималне зараде и исплаћене зараде основан, као и на име разлике између припадајућег и исплаћеног

увећања зараде према Закључку Владе РС од 25.12.2008. године, па је тужбене захтеве усвојио.

Другостепени суд није прихватио овакав став првостепеног суда, сматрајући да је исплаћена зарада тужиоцу правилно обрачуната уз увећање од 50% месечно, јер је са „косовским додатком“ реализована у већем износу од минималне зараде. Стога сматра да тужилац неосновано потражује утужену разлику.

Врховни касациони суд не прихвата овакво становиште другостепеног суда, јер налази да је засновано на погрешној примени материјалног права.

Тужилац на основу члана 5. став 2. Закона о платама службеника и намештеника у органима аутономне покрајине и локалне управе („Службени гласник РС“, број 113/17 и 86/19) има право на исплату минималне зараде. Осим тога, тужиоцу у складу са Закључком Владе Републике Србије број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године и Законом о буџету припада и право на увећање припадајуће зараде у висини од 50% месечно на име „косовског додатка“. Према налазу вештака, тужиоцу је у појединим месецима спорног периода обрачуната плата у мањем износу од минималне зараде и на тај износ вршено је увећање од 50% месечно. Такав обрачун није правилан. Тужилац је имао право на исплату минималне зараде и увећање од 50% обрачунато на тај износ. Исплаћена укупна зарада тужиоцу са „косовским додатком“ у појединим месецима спорног периода је већа од минималне зараде, али је мања од износа који се добија обрачуном плате у висини минималне зараде уз увећање за 50% месечно. Стога је правилан закључак првостепеног суда да тужилац има право на утужену разлику зараде.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 416. став 1. Закона о парничном поступку донео одлуку као у ставу првом изреке.

Одлука о трошковима поступка из става другог изреке је донета применом члана 165. и члана 163. став 2. у вези са чланом. 153. и чланом 154. став 1. ЗПП. С обзиром да је успео у поступку по ревизији тужиоцу припадају у ревизији одређени трошкови тог поступка на име ангажовања пуномоћника, у износу од 18.000,00 динара, одмерени применом важеће Адвокатске тарифе („Службени гласник РС“, број 37/21), док тужиоцу није досуђена накнада трошкова на име судских такса јер захтев за накнаду тих трошкова није одређен у складу са чланом 163. ЗПП.

Како трошкови састава одговора на ревизију не представљају трошкове који су били потребни ради вођења парнице, Врховни касациони суд је, на основу члана 153. и члана 154. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић